

Vidnesbyrd om fattigdom fra Kirkens Korshærs sociale arbejde

Fattigdom er let at genkende, når man ser den i øjnene. Det gør vi hver dag i Kirkens Korshær.

Herunder findes 10 vidnesbyrd om fattigdom fra mennesker i vores sociale arbejde. Hver især illustrerer de livsvilkårene for nogle af de mennesker i vores samfund, som har mindst – og som lider flest afsavn.

Vidnesbyrd #1: Enlig mor til datter

Lige nu er der rigtig meget lus i skolen. Det er rigtig dyrt. For nogle er det en lille ting. De tænker "Lus, det er bare sådan noget vi lige ordner – vi kører ned på apoteket og køber en kur". Men herhjemme bliver vi nødt at vente i 14 dage, før der er penge til kuren. Jeg må kæmpe og kæmpe og holde lusene nede i mellemtiden. Bruge balsam og husholdningsspirit. Og jeg har hammerdårlig samvittighed. Min datter spørger "Er det lus?", og jeg siger "Nej nej, det er bare skæl". I forvejen skal der ikke så meget til at slå bunden ud af vores økonomi.

Vidnesbyrd #2: Enlig mor til to

Jeg havde et helt almindeligt liv før. Jeg var gift og havde min egen virksomhed med min mand. Vi gik konkurs, blev skilt, min søn blev diagnosticeret med autisme, og alt gik fra hinanden. Min lille søn blev samtidig syg med en forsnævring på tarmen. Jeg mistede meget hurtigt mit netværk, da tingene begyndte at blive svære. Jeg kom ud i en ulovlig fremleje, blev hjemløs fra den ene dag til den anden. Og der hjalp min PTSD mig, for den gjorde, at jeg kunne komme på krisecenter med mine børn.

Vidnesbyrd #3: Enlig mor til søn

Jeg prioriterer selvfølgelig, at min søn får det, han skal have. Så jeg spiser ikke morgenmad, og så venter jeg tit med at spise frokost, til jeg kommer i Kirkens Korshær. Og så spiser jeg måske lige lidt ekstra, så jeg ikke behøver at spise så meget til aftensmad. Så der selvfølgelig altid er mad til ham.

Det er også med i mine tanker, at min søn bliver større og mere bevidst om, at vi ikke har særligt mange penge. Det ved han ikke lige nu. Jeg kan mærke, at det er svært at vide, at han om nogle år skal føle sig anderledes i forhold til sine klassekammerater.

Vidnesbyrd #4: Enlig mand uden børn

Det værste er ikke at have råd til er huslejen. Og strøm. Fordi hvis jeg ikke kan betale strømmen, er det direkte udsmidningsgrundlag.

Jeg hader at blive skrevet op nogen steder for noget som helst. Jeg har ikke spist morgenmad siden mandag morgen. I går aftes kørte jeg det ud til et pizzeria. Der fik jeg godt nok et måltid mad. Men det er jeg jo også skrevet for. Det er den måde, jeg bliver nødt til at komme igennem. Og så skal jeg ud at aflevere det, så er jeg lige vidt. Og den 50'er, jeg betaler, den kunne jeg jo sådan set have været i Netto og købt en pakke rugbrød og en pakke leverpostej for. Måske lige en liter mælk eller en ekstra pakke pålæg at komme på. Så har der da været til et par dage eller tre.

Vidnesbyrd #5: Enlig mor til søn og to voksne børn

Min søn er i aflastning halvdelen af tiden. Og det er en af de få grunde til, at det kan løbe rundt. Når han så ikke er i aflastning, så enten spiser jeg hos Kirkens Korshær, eller også spiser jeg ikke.

Det havde været et økonomisk problem, hvis min søn var hjemme lige nu. Det er lige pludselig tre måltider om dagen. Sådan som det er nu, så kan vi nøjes med aftensmad. Fordi han spiser på skolen om morgenen, og han spiser frokosten på skolen. Så kan vi nøjes med at lave aftensmad de dage, hvor han er hjemme.

For nyligt skulle min søn for første gang ud på mountainbike sammen med sin klasse. Så han tager sine gamle kondisko på. Da han kommer hjem, var alle hans tæer bare én stor vabel af sår, fordi skoene var for små. Men han har ikke sagt det til mig.

Det kunne ikke falde min søn ind at sige "Ved du hvad mor, mine sko er for små, må jeg få nogle nye?". Det gør han ikke. Og det er faktisk næsten det værste. Det er det, der gør mig mest ked af det. Han kunne ikke finde på at bede om noget. Han accepterer det, der er. Han ved jo godt, at nogle gange er der ikke så meget.

For ikke så længe siden spurgte jeg min søn, om han ikke ville have nogen af sine klassekammerater med hjem. Og han blev ved med at sige nej. Og så kom det jo så frem, at det var, fordi han var nervøs for, at jeg skulle bruge penge på mad til dem.

Jeg ved jo godt selv, hvor bange man er som mor. Når man ikke kan give ens børn det, man gerne vil give dem. Når man ikke kan give dem al den mad, man gerne vil. Når man skal springe måltider over. Jeg ved godt, hvor bange man er for, at kommunen pludselig står og banker på døren.

Så man siger ikke, man er fattig, man skjuler det. Og det gør ungerne også. Fordi der er ikke noget så flovt for et barn som, at man ikke har råd. Så der er mange, der "glemmer" madpakken.

Vidnesbyrd #6: Enlig mor til to

Der er ikke råd til fornøjelser. Når vennerne siger "Vi skal i svømmehallen", så koster en børnebillet kun 25 kroner. Men jeg har ikke 25 kroner - for jeg er på røven. Jeg har ikke en krone. Men det er svært for andre at sætte sig ind i. Det forstår de ikke. De tror, at når man siger, at man ikke har nogen penge, så betyder det nok, at man ikke har så mange. Og der falder folk også lidt fra. Så føler jeg lidt, de ser ned på mig. De forstår bare ikke, at når jeg siger, at jeg ikke har, så har jeg ikke.

Jeg tænker også tit, at det er sørgeligt for mine børn, at jeg har valgt at sætte dem i verden til sådan en barndom, hvor jeg siger, "Nej, det har vi ikke råd til", "Nej, det kan vi ikke", "Nej, desværre", "Ej, det ved du godt, det kan vi ikke. Det kan godt være, at dine venner kan... men nej". Det hører jeg mig selv sige hele tiden.

Vidnesbyrd #7: Mor til to

Vi mærker fattigdom mest, når det kommer til mad og medicin og alle de ting der. Det er basale ting, som man skal have for at kunne overleve. Når vi åbner køleskabet, så er der tomt. Der er ikke noget at spise. Det er trist. Ja, lige nu derhjemme, der er det rimelig tomt, og vi kører på ikke særlig mange penge. Det er meget lidt, vi har tilbage til resten af måneden. Så vi må nok ud at låne igen for at kunne få det til at slå til.

Nogle gange tager jeg kun min medicin. Så får jeg ikke noget at spise, men så kan jeg gå ned i varmestuen. Det er jeg rigtig glad for, at jeg kan komme ned og få et måltid mad, og så kan jeg få skrevet det på regningen. Så jeg har sådan en regning hernede, en gang om måneden, som jeg så betaler for. For så ved jeg, at jeg får et måltid mad i dag.

Vidnesbyrd #8: Enlig mand uden børn

Noget så simpelt som morgenmad her koster fem kroner. Det er der mange, der ikke har råd til. Så de må få det skrevet, og så betaler de det løbende, som der er råd til. Det er sådan noget, jeg gerne vil være fri for. Det er den frihed, jeg savner. Det er, at jeg bare kommer hen og betaler 5, 10, 20 kroner, altså. Men de penge har jeg ikke.

Vi siger, at vi er verdens lykkeligste folk. Men når man så kommer ind og lever i det... Ej, så lykkelige er vi sgu heller ikke.

Vidnesbyrd #9: Enlig mor til søn

Min far er misbruger, og min mor er død. Nu er jeg på kontanthjælp. Jeg er gået fra at have et helt almindeligt liv til... ja bunden. Fordi det er det jo. Nu får jeg 12.500 kr. om måneden som enlig forsørger, og over halvdelen går til husleje. Jeg bor i et kollektiv, så jeg kan ikke engang få boligstøtte.

Jeg har nogle veninder, som er søde til at spørge, hvordan det går. Men når de fx spørger, om vi ikke kan drikke en kop kaffe, bliver jeg nødt til at sige, at 60 kr. til en kop kaffe altså er to måltider mad for os. Men de er søde til at give, og jeg behøver måske slet ikke sige det, for de giver nok alligevel, fordi de kender min situation.

Vidnesbyrd #10: Mor til tre

Jeg er vant til et liv, hvor vi var to, der begge arbejdede og tjente penge. Vi rejste hvert år. Pludselig stod jeg i en situation, hvor jeg ikke kunne betale for de daglige udgifter. Jeg skal fokusere på, at mine børn skal have det godt og ikke mærkes af de ting, jeg går rundt med. Men det er svært, når jeg ingen penge har på kontoen.

Jeg har lige lånt 4.000 kr. af min søster, fordi jeg ikke kunne betale mine regninger, da jeg er i minus på kontoen. Jeg håber bare på det bedste. Men det er dejligt at være her hos Kirkens Korshær med mine børn. De hygger sig, og det gør jeg også.